

L'Observatori de Drets Humans de Barcelona

Xavier Vallvé. Gabinet d'Estudis Socials

Les passes prèvies

L'Observatori de Drets Humans de Barcelona va començar a gestar-se l'any 2008 en forma d'unes reunions exploratòries prèvies entre la Regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona i el Gabinet d'Estudis Socials, com a òrgan tècnic independent de gestió.

La seva constitució responia a un dels mandats de la present legislatura del govern de la ciutat i arrencava, com a origen més remot, de la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat, un document que el mateix Ajuntament de Barcelona havia promogut i que es va signar l'any 2000 a la ciutat francesa de Saint-Denis.

La Carta especificava una sèrie de drets alhora que sengles compromisos dels governs municipals signataris amb cadascun d'ells. Compromisos que obeïen a la necessitat que la Carta no fos paper mullat i significués una millora de les condicions de vida de les persones per la via de la defensa i promoció dels seus drets humans.

La creació de l'Observatori es va plantejar justament com el primer pas perquè això fos possible. És a dir, era imperatiu conèixer quina era la situació a Barcelona per a cadascun d'aquells drets que havien estat enunciats amb la vista posada en el terreny de joc de les ciutats.

Alhora, resultava evident que aquesta «observació» de la ciutat no es podia fer sense el concurs i la participació activa d'un nombre mínim d'entitats que sentissin com a propi l'Observatori, que

ajudessin a donar-li vida i a definir-lo.

Així, durant la tardor i l'hivern del 2008 es va fer una extensa ronda d'entrevistes amb una sèrie d'organitzacions de la ciutat per tal de presentar l'Observatori, saber quina visió tenien de la iniciativa, és a dir, com s'hi posicionaven i, en cas de mostrar-s'hi favorables, quins consideraven que n'havien de ser els trets definitoris i què hi podrien aportar.

Amb la participació, doncs, de les entitats i abans que es constituís oficialment la Plataforma d'Entitats Col·laboradores de l'Observatori de Drets Humans de Barcelona com a tercer vèrtex d'aquest instrument –juntament amb la Regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament com a òrgan polític i el Gabinet d'Estudis Socials com a òrgan tècnic–, es van començar a definir les característiques fundacionals de l'Observatori.

Característiques de l'Observatori

La primera tasca a realitzar era sens dubte definir el perfil propi de l'Observatori, és a dir, la seva configuració, missió, objectius i accions a realitzar. Per assolir aquest objectiu, i alhora que les entrevistes amb les entitats hi ajudaven notablement per tal com moltes d'elles disposen de mecanismes propis de recollida d'informació en matèria de drets humans, el Gabinet d'Estudis Socials va realitzar una tasca d'investigació per contribuir-hi.

Aquesta tasca d'investigació va suposar un recorregut per les instàncies uni-

versals, europees, espanyoles, catalanes i barcelonines, públiques i privades, de defensa i observació dels drets humans en tots aquests àmbits territorials, que va desembocar en un coneixement dels diferents models existents i va culminar en la definició dels signes d'identitat propis de l'Observatori de la ciutat de Barcelona, la seva missió i els seus objectius, que presentem a continuació. Abans, però, volem deixar constància que aquesta investigació va acabar constituint l'anomenat informe 0 de l'Observatori de Drets Humans de Barcelona, que, amb el títol *Panorama de la vigilància del compliment dels drets humans en l'àmbit internacional i europeu, a l'Estat espanyol, Catalunya i Barcelona*, es pot consultar en el web de l'Observatori.¹

Com ja hem avançat, la missió de l'Observatori de Drets Humans de Barcelona és materialitzar de manera tangible la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat sota la forma d'una observació periòdica de la situació dels drets humans a Barcelona i dels compromisos adoptats pel govern municipal respecte a cadascun d'ells en el redactat de la Carta.

Els seus objectius principals són: col·laborar en la configuració de Barcelona com a ciutat de drets; contribuir a la transversalització de les polítiques de drets humans; esbrinar si els drets recollits en la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat s'exerceixen

1. http://w3.bcn.es/XMLServeis/XMLHomeLinkPI/0,4022,259064949_908876072_1,00.html

xen en igualtat de condicions; avançar en el coneixement de les denúncies sobre possibles vulneracions d'aquests drets i de les possibles discriminacions sofertes per diferents col·lectius i persones; mantenir contactes regulars amb entitats i institucions relacionades amb la temàtica dels drets humans amb seu a la ciutat de Barcelona; constituir-se en un espai de concertació i d'intercanvi entre les organitzacions de la ciutat que treballen en pro dels drets humans i donar-los una major visibilitat; reunir i integrar en el seu si la informació procedent dels diferents organismes i entitats ciutadanes en aquest àmbit; realitzar informes periòdics sobre els drets humans a Barcelona i la seva evolució; detectar mancances i llacunes informatives i proposar fórmules per suplir-les; i recollir iniciatives ciutadanes significatives (bones pràctiques).

L'Observatori de Drets Humans de Barcelona va ser presentat en roda de premsa, amb les seves característiques ja definides i amb la Plataforma d'Entitats Col·laboradores ja constituïda, per la regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona, el juliol del 2009.

La preparació del primer informe periòdic: el *modus operandi*

Com acabem de veure, es va establir que un dels objectius de l'Observatori, i el que de fet podia donar-li la seva major raó de ser, fos realitzar un informe periòdic sobre la situació a Barcelona dels drets humans recollits en la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets

Humans a la Ciutat, que d'aquesta manera n'esdevenia el document base de treball.

Alhora que es constituïa el lloc web de l'Observatori, allotjat en la pàgina web de la Regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona, es va començar a preparar aquest primer informe periòdic, previst per a mitjan 2010, que pel fet de tenir aquesta condició, es va decidir que tingués un caràcter exhaustiu i analitzés la situació pel que fa als drets següents:

- a) El dret a la ciutat.
- b) El dret al medi ambient.
- c) El dret a la igualtat i a la no discriminació.
- d) El dret a la llibertat cultural, lingüística i religiosa.
- e) El dret a la participació política.
- f) El dret a la vida privada i familiar.
- g) El dret a la informació.
- h) El dret a l'educació.
- i) El dret al treball.
- j) El dret a l'habitatge.
- k) El dret a la salut i a l'alimentació.
- l) El dret a la circulació i a la tranquil·litat a la ciutat.
- m) El dret a la cultura.
- n) El dret al lleure.
- o) El dret d'associació, reunió i manifestació.
- p) El dret a no patir violència.

El primer compromís subscrit va ser examinar en profunditat totes les fonts d'informació que podien alimentar de continguts cadascun d'aquests drets. Al coneixement que ja s'havia adquirit al llarg de la realització de l'informe 0

i de les entrevistes amb les entitats s'hi va afegir, doncs, una veritable recerca i immersió en les fonts estadístiques i documentals existents que va desembocar en l'elaboració d'un índex de continguts del primer informe, que consistia bàsicament en una relació, dret a dret, d'indicadors i de les fonts de les quals provenien. Uns indicadors que va caldre distribuir entre els diferents drets, la qual cosa va comportar una notable dificultat, ja que molts d'aquests drets, per no dir tots, tenen punts en contacte. Pel que fa a les fonts, podem esmentar de manera sintètica –i a banda de consignar la seva doble naturalesa, pública i privada– anuaris i altres materials estadístics, reculls d'indicadors, els informes dels Síndics de Greuges, memòries de diverses entitats i institucions, informes i documents sobre medi ambient, educació, habitatge, salut, treball, seguretat, transport, etc., articles i ponències, enquestes d'opinió, plans i programes oficials, lleis, denúncies presentades a l'Oficina per la No-Discriminació de l'Ajuntament de Barcelona i procedents d'altres fonts com SOS Racisme, sentències judicials...

Aquest examen es va fer també amb una voluntat d'incorporar-hi una perspectiva comparativa, en la mesura que les dades disponibles ho permetessin. Una perspectiva comparativa que ha demostrat ser especialment interessant des del punt de vista intern de la ciutat, és a dir, comparant la situació de diferents indicadors relatius als drets humans en els diferents districtes que

la conformen. És a dir, i més enllà de l'interès de situar Barcelona en una perspectiva comparativa externa respecte a territoris pròxims com l'Àrea Metropolitana, la província de Barcelona, Catalunya, l'Estat espanyol o altres ciutats europees –comparativa que també s'ha fet en alguns casos– el que ens ha interessat de remarcar han estat sobretot les diferències i divergències dins de la ciutat.

D'acord amb l'esquema participatiu que s'havia decidit de donar a aquest nou instrument, tant la relació i la denominació dels drets com els indicadors respectius van ser objecte de debat entre els tres agents implicats en una reunió celebrada el setembre del 2009.

D'aquesta reunió en va sortir validat l'índex del primer informe, amb les següents aportacions de les entitats: la red denominació del «dret a la no-discriminació» com a «dret a la igualtat i a la no-discriminació» i del «dret a la salut» com a «dret a la salut i a l'alimentació», unes denominacions que ja apareixen incorporades en la relació anterior. També es va aprovar la proposta d'inclusió del «dret a no patir violència» com a nou dret a analitzar, atès que en la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat l'única referència que hi havia a la no-violència figurava dins el dret a la vida privada i familiar, és a dir, restringit a l'àmbit domèstic.

Algunes de les entitats també van presentar propostes d'inclusió de nous indicadors per tenir en compte

en funció, fonamentalment, de la disponibilitat o no de dades referents a aquests indicadors. En aquest sentit, val la pena recordar que un dels objectius ja indicats de l'Observatori és detectar mancances i llacunes informatives i proposar vies per a suplir-les.

El primer informe

Amb les bases aprovades, es va començar la realització d'aquest primer informe, que per a cada dret inclou les informacions següents:

- a) Anàlisi de la situació que emergeix de l'examen de cada indicador.
- b) Una relació de conclusions.
- c) Una conclusió-síntesi.
- d) Una relació de recomanacions.

A continuació, es presenten les idees principals del primer informe, realitzat l'any 2010.

El dret a la ciutat

De l'anàlisi del dret a la ciutat, formulat en la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat com l'existència de condicions per a la realització política, social i ecològica dels ciutadans i com el dret a gaudir d'una bona qualitat de vida, se'n desprenen fonamentalment percepcions de deficiències en temes de seguretat, neteja i zones verdes, que afecten sobretot uns districtes de la ciutat i que matisen una percepció de la qualitat de vida que en general és prou elevada. La crisi econòmica actual també ha comportat un empitjorament de les condicions de vida de moltes persones, que és difícil-

ment compatible amb un gaudi ple del dret a la ciutat.

El dret al medi ambient

La gran majoria dels indicadors mediambientals presenta nivells satisfactoris, amb l'excepció principal de l'òxid de nitrogen, que cal reduir. La qualitat de l'aigua tampoc no és la ideal, si més no en alguns dels districtes de Barcelona. De l'anàlisi d'aquest dret també es desprèn una consciència ciutadana creixent pel que fa a la contaminació acústica, a la qual l'Ajuntament de Barcelona també està responant positivament amb una major implicació mitjançant un nou Pla per a la Reducció de la Contaminació Acústica 2010-2020 anunciat al començament del 2010.

El dret a la igualtat i a la no-discriminació

Segons dades de l'Oficina per la No-Discriminació de l'Ajuntament de Barcelona, persones pertanyents a diferents col·lectius (immigrants, minories ètniques, persones amb discapacitat, dones i persones amb orientacions sexuals que no corresponen a les de la majoria de la població) afirmen haver patit discriminacions i vulneracions de drets en termes d'atacs a la seva dignitat, d'un ús indegut del dret d'admissió pels propietaris de locals d'oci o de manca d'accessibilitat, sobretot en matèria d'accessibilitat comunicativa. De tots ells, els immigrants són els qui més denúncies presenten i més tipologies diferents de vulneracions assenyalen.

El dret a la llibertat cultural, lingüística i religiosa

Tant la ciutadania com l'Administració municipal valoren positivament la llibertat cultural, lingüística i religiosa que hi ha a Barcelona. Tanmateix, manquen estudis que permetin conèixer quin és el grau de respecte real d'aquestes llibertats a la ciutat alhora que els ciutadans i les ciutadanes són conscients de l'existència de barreres tant individuals (prejudicis) com institucionals que s'oposen a un respecte ple d'aquestes llibertats.

El dret a la participació política

El govern municipal de Barcelona ha desplegat un ampli ventall de mecanismes i òrgans per a la participació de la ciutadania i les associacions en la vida pública de la ciutat. Tanmateix, el panorama actual en termes de nombre d'aquests òrgans i espais participatius és excessivament confús i complicat i pot desincentivar més que no pas incentivar la participació ciutadana en uns moments, a més, d'abstencionisme electoral creixent, especialment en les eleccions municipals, i de desinterès pels afers públics expressat pel segment més jove de la població. Per altra banda, el consistori s'ha posicionat clarament a favor del dret de sufragi actiu i passiu de totes les persones estrangeres residents a la ciutat.

El dret a la vida privada i familiar

La protecció de la família que aquest dret recull, d'acord amb la seva for-

mulació en la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat, es veu afectada per una situació de crisi econòmica que demana majors intervencions i majors ajuts per a les famílies més desfavorides. Cal dir, en aquest sentit, que Barcelona presenta el percentatge més gran de famílies amb moltes dificultats per arribar a final de mes de tot Catalunya. Les desigualtats entre els diferents districtes de la ciutat també són notables i s'han alterat molt poc en els darrers anys.

Les dones, les llars monoparentals, les persones grans fràgils i en situació de dependència, les persones molt vulnerables i en situació d'exclusió intensa, els nouvinguts en procés d'acollida, els i les adolescents afectats per situacions de desestructuració familiar i les persones amb discapacitat apareixen com els col·lectius que més estan patint situacions adverses.

La formulació d'aquest dret també recull un respecte ple per la diversitat actual i creixent de models familiars, a la qual les autoritats municipals donen suport, tot i l'existència d'evidències de limitacions, sobretot per motius d'orientació sexual.

El dret a la informació

Els ciutadans i les ciutadanes de Barcelona se senten ben informats pel govern municipal i valoren positivament els serveis municipals d'informació. Caldria, tanmateix, que el consistori intensifiqués la seva tasca divulgadora pel que fa a dos col·lectius concrets: les

persones immigrants i les que poden ser discriminades per raó de la seva orientació sexual, que denunciïn vulneracions d'aquest dret.

El dret a l'educació

Una vuitena part, aproximadament, de la població de Barcelona no sap llegir ni escriure o no té estudis, la qual cosa és preocupant. Els i les immigrants i l'alumnat amb necessitats educatives especials estan repartits molt desigualment entre les escoles públiques i concertades de la ciutat, la qual cosa perjudica clarament el seu accés a l'educació en termes d'igualtat i es reflecteix en taxes desiguals de fracàs escolar, superiors en les escoles públiques. També resulta preocupant la manca de places d'escoles bressol si considerem la relació existent entre l'oferta i la demanda. Tot i això, l'Ajuntament s'ha compromès a incrementar el nombre de places d'aquests equipaments.

El dret al treball

Per als habitants de Barcelona, l'atur i les condicions laborals constitueixen el problema més greu al qual s'enfronten en l'actualitat. D'altra banda, segons l'Enquesta de Població Activa de l'INE, Barcelona té en aquests moments (2009) una taxa d'ocupació inferior a la global de Catalunya, però superior a la de la província i a la de l'Estat espanyol. També es troba molt lluny de la plena ocupació, un dels objectius als quals l'Ajuntament es compromet a contribuir, en la mesura de les seves

possibilitats, en la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat, per la qual cosa cal reforçar les polítiques locals de creació d'ocupació, especialment, de nou, en una situació com l'actual d'aguda crisi econòmica. També cal treballar especialment per reduir les taxes actuals d'atur de les persones immigrants i de les persones amb discapacitat. Aquestes dues poblacions, més el jovent i les dones, cobren salaris inferiors a la mitjana i treballen a temps parcial amb molta més freqüència que altres col·lectius, de manera que en moltes ocasions no poden sortir de situacions de vulnerabilitat econòmica.

Tot i que tant la taxa d'accidents laborals com de malalties professionals han disminuït en els darrers anys, s'ha incrementat la taxa de malalties o trastorns relacionats amb el treball, que inclou entre altres manifestacions l'estrès.

Després del dret a la dignitat, els drets laborals apareixen com els més vulnerats a Barcelona, en especial en el cas de les dones i els i les immigrants procedents de països extracomunitaris.

El dret a l'habitatge

El preu dels habitatges a Barcelona és tan elevat, tot i una petita desaceleració recent, que el dret a gaudir d'un habitatge digne per a tots els habitants de Barcelona apareix com un objectiu més llunyà que mai, especialment si es té en compte que els salaris no han seguit pas la mateixa evolució a l'alça. La situació és tan crítica que fins i tot part

de l'habitatge protegit, la construcció del qual forma part de les polítiques municipals d'accés a l'habitatge, no troba compradors.

En aquest sentit, l'esforç econòmic que les famílies barcelonines han de fer actualment per a la compra d'un habitatge tant de primera com de segona mà és clarament insostenible. La situació tampoc no és pas millor en el cas de l'habitatge de lloguer, la qual cosa perjudica especialment les classes i les poblacions més desfavorides.

Aquest encariment de preus comporta situacions d'amuntegament i de convivència de persones no emparentades o corresponents a més d'un nucli, la qual cosa afecta especialment els i les immigrants, i comporta una clara degradació de la qualitat de vida.

Atesa la desigual distribució de la població immigrant entre els diferents districtes de la ciutat, Barcelona apareix com una ciutat estratificada socialment i ètnicament.

El nombre i la diversitat de persones sense llar a Barcelona va en augment, segons fonts del mateix Ajuntament, i en l'actualitat només la meitat, aproximadament, rep atenció. En efecte, segons un estudi recent publicat per la Fundació Caixa de Catalunya,² que va comptabilitzar 1.878 persones sense sostre en un recompte fet al llarg d'un any, només 955 s'allotjaven en els recursos residencials de la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Sostre.

Molts dels recursos municipals per a l'atenció d'aquesta població i, tam-

bé, de les dones víctimes de violència masclista, col·lectius esmentats explícitament en el redactat d'aquest dret en la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat, estan pensats per al curt termini i, per tant, no afavoreixen la seva inclusió.

Però encara hi ha una població més desassistida, una població constituïda fonamentalment, però no únicament, per immigrants sense papers que malviuen en assentaments, en edificis en ruïnes o en pisos sobreocupats repartits per diversos indrets de Barcelona. Aquesta és, sens dubte, la població que gaudeix de menys drets, alhora que pateix totes les privacions possibles. L'especulació urbanística, que ha comportat aquest increment continuat dels preus de l'habitatge, també es manifesta en episodis d'assetjament immobiliari.

El dret a la salut i a l'alimentació

Barcelona té bons indicadors sanitaris, tot i que amb notables diferències entre districtes i poblacions que no reben o perceben que no rebren la mateixa assistència sanitària, sobretot immigrants i persones sense llar, que també poden patir situacions discriminatòries. Una de les dificultats per avaluar la situa-

2. CABRERA, Pedro; RUBIO, María José; BLASCO, Jaume (2008). *Qui dorm al carrer? Una investigació social i ciutadana sobre les persones sense sostre*. Barcelona: Fundació Caixa Catalunya (Observatori de la Inclusió Social), consultable a: http://obrasocial.caixacatalunya.es/osocial/idiomes/1/fitxers/solidaritat/dorm_carrer08.pdf

ció real rau en les diferències sovint acusades entre l'estat real de salut i la percepció que se'n té. Malgrat tot, es pot afirmar que les dones i les persones immigrants tenen una salut pitjor que els homes i la població nadiua.

Barcelona té una esperança de vida excel·lent i ha experimentat una reducció notable de la mortalitat en els darrers anys.

Pel que fa a un dret tan bàsic com l'alimentació, en un moment d'aguda crisi econòmica com l'actual no totes les persones que viuen a Barcelona tenen cobertes les seves necessitats alimentàries.

El dret a la circulació i a la tranquil·litat a la ciutat

Barcelona té un bon sistema de transport públic i amb notables facilitats per al desplaçament de les persones amb mobilitat reduïda, amb l'única excepció del retard en les obres d'accessibilitat del metro. Malgrat tot, hi ha barris perifèrics de la ciutat els habitants dels quals se senten mal comunicats.

L'aposta de l'Ajuntament per l'ús de la bicicleta i pel Bicing en particular obté valoracions desiguals, mesurades en una adhesió manifesta a aquest mitjà de desplaçament combinada amb diverses crítiques al seu funcionament.

La tranquil·litat, aspecte en què l'Ajuntament esmenta com a objectiu la lluita contra l'excés de sorolls en virtut de la consciència que Barcelona és una ciutat massa sorollosa, resulta una qüestió paradoxal, en el sentit que

la reserva d'àrees preferencials per als vianants i el comerç no sempre comporta una reducció apreciable dels nivells de soroll, perquè per molt que el principal agent productor de soroll sigui el trànsit rodat, el segon el constitueixen precisament els eixos comercials.

El dret al lleure

Barcelona disposa d'una bona oferta de lleure i d'equipaments, que d'altra banda són accessibles a les persones amb discapacitat, però que resulten millorables en termes de qualitat.

La situació de les dones mereix una atenció especial, sobretot les que treballen: atès que continuen portant una gran part del pes de les responsabilitats familiars, disposen de menys temps lliure que els homes i, per tant, de menors oportunitats per gaudir de les activitats lúdiques que la ciutat ofereix. Aquest també és el cas de les poblacions més desfavorides, que no poden dedicar tant de temps al lleure.

El compromís de l'Ajuntament pel que fa a vetllar per un equilibri entre el turisme i el benestar social i ambiental dels habitants de Barcelona no es pot considerar assolit en aquests moments, especialment a Ciutat Vella en relació amb els denominats «apartaments turístics», tot i els esforços que s'estan fent en aquests moments en el marc del nou Pla Estratègic de Turisme.

El dret a la cultura

Els habitants de Barcelona se senten satisfets amb l'oferta cultural de la

ciutat, tot i que l'ús que fan de diversos equipaments culturals i la seva participació en activitats culturals siguin més aviat baixos. Les biblioteques de la ciutat són el servei més ben valorat d'entre una llista molt llarga de serveis i recursos. Una de les qüestions per resoldre és quantificar i millorar el grau d'accessibilitat física i comunicativa als recursos i equipaments culturals de Barcelona.

El dret d'associació, reunió i manifestació

A manca de dades estrictament referides a la ciutat de Barcelona, destaca que l'Àrea Metropolitana té taxes d'associacionisme relativament baixes en comparació amb els territoris propers. Les diferències principals es donen en funció de l'edat, en el sentit que les persones joves tenen taxes d'associacionisme inferiors. Pel que fa a Barcelona es pot esmentar, però, que el Fitxer General d'Entitats Ciutadanes n'enregistra pels volts d'unes tres mil set-cents, agrupades en 22 àmbits temàtics.

No hi ha dades que permetin avaluar les facilitats donades per l'Ajuntament per encoratjar el dret de reunió ni les limitacions que el dret de manifestació hagi pogut experimentar.

El dret a no patir violència

La violència és present a Barcelona sota múltiples formes i víctimes: les dones, les persones grans, els infants, les persones discriminades per raó d'orientació sexual, les minories ètniques i els i les immigrants i també, suposadament,

les persones amb discapacitat, tot i que en aquest cas no n'hi hagi cap evidència documental.

Totes les evidències apunten que la violència o els maltractaments estan molt més estesos del que permet pensar els casos que surten a la llum pública, que només constitueixen la punta de l'iceberg. Com ja és ben sabut, l'índex de denúncia sempre se situa per sota del nombre de casos reals.

La violència també té múltiples agents, des de persones individuals fins a la violència institucional, que és la que l'Ajuntament més ha de fer per eradicar, i que afecta en especial els i les immigrants i la població jove.

La política municipal de lluita contra els maltractaments està molt més desenvolupada en el cas de les dones que de la resta de col·lectius esmentats.

Reflexions finals

La creació d'aquest Observatori de Drets Humans de la Ciutat de Barcelona és, ja de per si, un pas endavant en aquesta matèria, un pas endavant com el va representar en el seu moment la constitució de l'Oficina per la No-Discriminació i alhora un pas prou inèdit per l'escassetat, en l'àmbit europeu i internacional, d'instàncies d'aquesta mena d'abast local.

Es tracta, també, d'un pas que no és gratuït: diverses institucions de la Unió Europea, per exemple, han assenyalat que les ciutats constitueixen el territori privilegiat des del qual fer més efectiva la defensa i la promoció dels drets humans.

Un cop dit això, l'Observatori s'ha d'anar guanyant la seva legitimitat en termes d'una utilitat que repercuteixi

finalment en una millora del gaudi dels drets a la ciutat i de millora de les condicions de vida dels seus habitants. En tant que pas d'un text formal com la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat a un mecanisme de recerca, observació i seguiment, ha d'aconseguir reflectir amb prou fidelitat la situació dels drets humans a Barcelona i relacionar una sèrie de recomanacions per a la millora de l'acció del govern municipal, que alhora s'hi ha de sentir compromès, com s'hi va sentir en el seu moment amb la Carta. 